

Partea întâi

EXTRASE DIN JURNALUL LUI
HAYTHAM E. KENWAY

6 decembrie 1735

I

Acum două zile ar fi trebuit să-mi sărbătoresc a zecea aniversare acasă, în Queen Anne's Square. Ziua mea de naștere a trecut însă neobservată; nu există sărbătoriri, ci doar înmormântări, iar casa noastră incendiată arată ca un dinte putred și înnegrit printre reședințele înalte, din cărămizi albe, din Queen Anne's Square.

Deocamdată locuim în una dintre proprietățile tatei din Bloomsbury. Este o casă frumoasă și, cu toate că familia este devastată și viețile ne-au fost zguduite, măcar pentru asta putem fi recunoscători. Aici vom sta, șocați, ca prinși între două lumi – aidoma unor spectre tulburate –, până ne va fi decis viitorul.

Incendiul mi-a mistuit jurnalele, așadar, începându-l pe acesta, parcă am sentimentul că o iau de la capăt. De aceea probabil că ar trebui să-ncep cu numele meu – Haytham, un nume arab pentru un băiat englez care trăiește la Londra și care, de la naștere și până acum două zile, a dus o viață idilică, ferită de mizeriile ce există altundeva în oraș. Din Queen Anne's Square, noi puteam vedea ceața și fumul ce pluteau deasupra fluviului și, la fel ca toată lumea, am fost stingheriți de miasmă, pe care o pot descrie doar ca de „miros de cal ud”, totuși n-am fost siliți să mergem prin pâraie de reziduuri puturoase provenite de la tăbăcării, măcelării și dosurile animalelor și oamenilor.

Pâraiele râncede de deversări ce grăbesc apariția bolilor: dizenterie, holeră, febră tifoidă...

— Trebuie să te grăbești, domnișorul Haytham. Altfel te va prinde boala.

În timpul plimbărilor peste câmpuri spre Hampstead, bonele mele mă fereau de sărmanii nefericiți zguduiți de tuse și-mi acopereau ochii ca să nu-i văd pe copiii cu diformități. Cel mai mult, ele se temeau de boli. Probabil pentru că nu poți să stai de vorbă cu boala, n-o poți mitui și nu poți ridica sabia împotriva ei; boala nu respectă nici bogăția, nici rangul. Este un inamic nemilos.

Și, desigur, atacă pe neașteptate. De aceea, în fiecare seară mă examinau pentru semne de pojar sau de vărsat, după care o anunțau pe mama de sănătatea mea bună, iar ea venea să mă sărute la culcare. Trebuie să înțelegeți că mă număram printre norocoși, fiindcă aveam o mamă care să mă sărute de noapte bună și un tată care să facă la fel; care mă iubea pe mine și pe sora mea vitregă, Jenny, care-mi povestea despre bogați și despre săraci, care mi-a înrăurit soarta și m-a îndemnat să mă gândesc mereu la alții. El a angajat dascăli și bone, care să aibă grijă de mine și să mă educe, ca să cresc și să devin un bărbat cu valori înalte, care să fie de folos în lume. Unul dintre cei norocoși. Nu ca acei copii care trebuiau să muncească pe ogoare, în fabrici și prin hornuri.

Uneori mă întrebam totuși dacă copiii aceia aveau prieteni? Dacă aveau, atunci, deși știam prea bine că n-ar fi trebuit să le invidiez viețile de vreme ce a mea era mult mai ferită de griji, îi invidiam exact pentru asta: pentru prietenii lor. Eu nu aveam niciun prieten, nu aveam nici frați sau surori apropiați de vârsta mea și, trebuie să recunosc, eram timid în a-mi face prieteni. În plus mai exista o problemă: ceva ce aflasem pe când aveam doar cinci ani.

S-a întâmplat într-o după-amiază. Reședințele din Queen Anne's Square erau construite apropiate între ele, așa că ne

zăream adesea vecinii, fie chiar în piațetă, fie în grădinile lor din spatele caselor. Lângă noi locuia o familie care avea patru fete, două cam de vârsta mea. Mi se părea că petreceau ore țopăind sau jucând baba-oarba în grădină și le auzeam când stăteam în odaia de studiu sub ochii vigilenți ai dascălului meu, bătrânul domn Fayling, care avea sprâncene stufoase și sure, și obiceiul de a se scobi în nas, studiind apoi cu atenție ce extrăsese din adâncurile nărilor pentru ca pe urmă să-l strecoare pe furiș în gură.

În după-amiaza aceea, bătrânul domn Fayling a părăsit încăperea, iar eu am așteptat până ce pașii lui s-au pierdut în depărtare, după care m-am ridicat de la exercițiile de aritmetică, m-am dus la fereastră și am privit în curtea casei vecine.

Familia de acolo se numea Dawson. Domnul Dawson era parlamentar, așa spunea tata, abia ascunzându-și disprețul. Aveau grădina înconjurată de un zid înalt și, în ciuda arborilor, tufelor și vegetației bogate, porțiuni din ea erau vizibile de la fereastra odăii mele de studiu, așa că le-am putut vedea pe surorile Dawson. De data asta jucau șotron și întinseseră pe jos ciocane de *pall mall*¹ pentru a înjgheba un parcurs, deși nu păreau că l-ar fi privit cu prea multă seriozitate; probabil că cele două mai mari încercau să le învețe pe celelalte două subtilitățile jocului. Strigau și râdeau, într-o volbură de codițe și rochițe roz, creponate, iar din când în când auzeam sunetul unei voci de adult, o bonă, probabil, ascunsă vederii mele de coroanele copacilor scunzi.

Le-am privit jucându-se, iar exercițiile mele de aritmetică au rămas neatinse pe masă pentru moment, până când, brusc, aproape ca și cum ar fi putut simți că era privită, una dintre mezine, probabil cu vreun an mai mică decât mine, a ridicat fruntea, m-a văzut la fereastră și privirile ni s-au întâlnit.

Am înghițit un nod, după care, șovăitor, am ridicat o mână s-o flutur către ea. Spre surprinderea mea, mi-a răspuns în

¹ Precursor al jocului de crochet (n. trad.).

același fel. Apoi și-a strigat surorile și s-au strâns toate patru laolaltă, lungindu-și entuziasmate gâturile și ferindu-și ochii de soare pentru a privi în sus, spre fereastra camerei mele, unde stăteam ca un exponat într-un muzeu – atât doar că eram un exponat mișcător, ce flutura din mână și se îmbujorase ușor de stânjeneală, dar care simțea totuși căldura plăcută a ceva ce putea să fi fost prietenie.

Și care s-a evaporat însă în clipa când bona lor a apărut de sub copaci, a ridicat ochii spre fereastra mea cu o privire ce nu mi-a lăsat niciun dubiu despre gândurile ei față de mine – eram vreunul care trăgea cu ochiul pe furis, cu cine știe ce gânduri, sau chiar mai rău –, apoi le-a îndepărtat iute din vedere pe toate patru.

Privirea pe care mi-o aruncase bona o mai văzusem, și-aveam s-o mai văd, în piațetă sau pe câmpul din spatele reședinței noastre. Mai țineți minte cum propriile mele bone mă călăuzeau, pentru a-i ocoli pe nefericiții în zdrențe? Tot așa, alte bone îi fereau de mine pe copiii aflați în grija lor. Nu m-am întrebat niciodată care ar fi fost cauza. N-am făcut-o, fiindcă... nu știu, fiindcă nu aveam probabil motive să mă-ntreb; era pur și simplu ceva ce se-ntâmpla, iar mie mi se părea ceva normal.

II

Când am împlinit șase ani, Edith mi-a dăruit un rând de veșminte și o pereche de pantofi cu cataramă de argint.

Am ieșit dindărătul paravanului, purtându-mi noii pantofiori cu cataramă strălucitoare, jiletca și haina, iar Edith a strigat-o pe una dintre slujnice, care a spus că semănam leit cu tata, ceea ce, bineînțeles, se intenționase de la bun început.